

Ολυμπιακοί Αγώνες

Olympic Games

Ελλάδα, η χώρα που γεννήθηκαν οι Ολυμπιακοί Αγώνες, 480 π.Χ.

Φειδιππίδης, ο Έλληνας που έτρεξε για να πάει το μήνυμα στους Σπαρτιάτες.

Σπύρος Λούης, νικητής του πρώτου Ολυμπιακού μαραθωνίου, μετά την αναβίωση των Ολυμπιακών Αγώνων, 1896 μ.Χ.

Στέλιος Κυριακίδης,
νικητής στον Μαραθώνιο
της Βοστώνης, ο πιο γρήγο-
ρος άνθρωπος του κόσμου,
1946 μ.Χ.

Γεννημένος 2 μήνες πριν το κανονικό το 1910, στο χωριό Στατός της Πάφου, ήταν το πέμπτο παιδί της οικογένειας Κυριακίδη. Ο Ιωάννης Κυριακίδης, πατέρας του Στέλιου, γεννήθηκε το 1869. Λεβεντόνθρωπος με κορμοστασιά πολεμιστή, παντρεμένος με την Ελένη, γυναίκα πάντα παραδοσιακά ντυμένη, ανοιχτόκαρδη. Ο Στέλιος Κυριακίδης, βαπτίστηκε Στυλιανός-Ιωάννης. Ήταν μικροσκοπικός, ελλιποβαρής και κοντός. Όλη η οικογένεια ζούσε σε δύο δωμάτια σπίτι. Εργαζόταν από τα οκτώ του χρόνια, ξυπνώντας από τα χαράματα, για να βοηθήσει τον πατέρα του στα πρόβατα. Παράλληλα διάβαζε τα μαθήματά του και βοηθούσε στο όργωμα της γης. Περπατούσε ξυπόλητος ανάμεσα σε δρόμους γεμάτους χώμα και πέτρες και μικρός τραγουδούσε με τον πατέρα του κοιτάζοντας την φωτιά. Αρχικά, το τρέξιμο γι' αυτόν δεν ήταν παρά ένας αναγκαίος τρόπος για να

Πορτραίτο του Στέλιου Κυριακίδη.
A portrait of Stelios Kyriakidis.

κάνει τις δουλειές του. Δεκατεσσάρων ετών εγκαταλείπει το σχολείο και ο πατέρας του τον στέλνει να εργαστεί σε αρτοποιείο της Λεμεσού με σκοπό να βοηθήσει οικονομικά την οικογένειά του.

Στο τέλος της δουλειάς του, αργά την νύχτα, έτρεχε. Ένωθε όμορφα όταν έτρεχε και πάντα δοκίμαζε πιο γρήγορα και πιο μακριά. Στην αρχή οι φίλοι του τον νόμιζαν τρελό, εκείνος όμως ήξερε πως μια μέρα θα γινόταν αθλητής. "Θέλω να κερδίσω τους Παγκυπριακούς", έλεγε. "Εκείνος που ελπίζει, δεν χάνει

ποτέ". Πολύ σύντομα άλλαξε δουλειά πηγαίνοντας να εργαστεί σε μια οικογένεια Βρετανών ονόματι Μπράουν. Και κει τα χρήματα λίγα αλλά βελτίωνε τα Αγγλικά του. Πονούσαν τα πόδια του και επισκέφτηκε έναν Βρετανό γιατρό, που ήταν ερασιτέχνης δρομέας και προπονητής. Από τότε, άρχισε λόγω της καλής διατροφής που του σύστησε ο γιατρός να ψηλώνει. Ακόμη ήταν αδύνατος. Όταν ο γιατρός τον εξέτασε, διαπίστωσε πως η καρδιά του χτυπούσε με 40-50 σφυγμούς. Ιδανικό για έναν δρομέα μεγάλων αποστάσεων.

Greece, the country where the Olympic Games originated, 480 BC.

Fidippidis, the Greek who ran to bring the message to the Spartans.

Spyros Louis, winner of the first Olympic marathon in Boston, after the revival of the Olympic Games, 1896 AD.

Stelios Kyriakidis, winner of the Marathon of Boston, the fastest man in the world, 1908 AD.

Κείμενο: Χατζοπούλου Βασιλική.

Text: Xatzopoulou Vasiliki.

Born two months prematurely in 1910 in the village Statos of Paphos, he was the fifth child of the Kyriakidis family. Ioannis Kyriakidis, father of Stelios, was born in 1869. A fine upstanding man with a warrior bearing married to Eleni, a woman always traditionally dressed and openhearted. Stelios Kyriakidis was baptized Stylianos-Ioannis. He was small, lean, and short. The whole family lived in a two-room house. He worked since he was eight, getting up at dawn to help his father with his flock of sheep. At the same time he studied his lessons and helped with ploughing. He walked barefoot in earth roads full of stones, and as a child he sang along with his father staring at the fire. At first running for him was nothing more than a necessary means to do his tasks. When he was fourteen he quit school and was sent to Lemesos to work at a baker's so as to help his family financially.

When he finished work, late in the night, he ran. It felt so nice when he ran and he always tried to run faster and farther. At the beginning his friends thought he was mad, but he knew that one day he would become a champion. "I want to win the Pan-Cypriot Games" he used to say. "Those who hope never lose". Very soon he changed work and went to work for a British family named Brown. Money was not much there either but he improved his English. His feet hurt and he visited a British doctor, who was an amateur runner and a coach. Since then he started growing taller and taller due to the good diet the doctor recommended. He was still lean. When the doctor examined him he found out that his pulse rate was 40-50: ideal for a long-distance runner.

"Would you like to become a runner?" he asked. Kyriakidis got enthusiastic. Doctor Chevelton helped him with the training, he ran

"Θα ήθελες να γίνεις δρομέας;" τον ρώτησε. Ο Κυριακίδης ενθουσιάστηκε. Ο ιατρός Τσέβελτον τον βοήθησε στην προπόνηση, τρέχοντας 5-6 χλμ. κάθε πρωί και μερικές φορές και το βράδυ. Μεταξύ τους αναπτύχθηκε μεγάλη φιλία και πρόθυμα εργάστηκε ως υπηρέτης στο σπίτι του γιατρού για δύο χρόνια. Με μεγάλη ευχαρίστηση, έστελνε χρήματα στον πατέρα του. Τον Ιανουάριο του 1933 σε ηλικία 23 ετών άρχισε να προπονείται καθημερινά. Τότε είναι που πήρε μέρος στους πρώτους του Αγώνες, τους 22ους Παγκυπριακούς Αγώνες, όπου βγήκε νικητής στα 5000 μ., με χρόνο 17 πρώτα λεπτά και 28 δεύτερα. Κέρδισε την κούρσα των 10.000 μ. με 37:26'. "Δεν μου αρέσει να κάθομαι ακίνητος", έλεγε στους φίλους του. Έτρεξε στους Προβαλκανικούς Αγώνες στην Αθήνα το 1933 όπου δυστυχώς δεν προκρίθηκε. Πέταξε από χαρά όταν πάτησε το πόδι του στην Αθήνα και ένα δέος τον πλημμύρισε. Κατέλυσε σε δωμάτιο στο υπόγειο του Παναθηναϊκού Σταδίου. Απέκτησε φίλους αθλητές, και ο προπονητής του Σίμιτσεκ εκτίμησε τον σπάνιο χαρακτήρα του, που συνδύαζε ταπεινοφροσύνη, φιλοδοξία και υπακοή στις συμβουλές των άλλων.

Επέστρεψε στην Κύπρο απογοητευμένος. Άρχισε να τρέχει 16-24 χλμ ημερησίως, και γι' αυτό ενημέρωσε γραπτώς τον Σίμιτσεκ. Εκείνος είχε διαβλέψει τον πρωταθλητή. Είχε σχέδια για τον Κύπριο. Ο Στέλιος ήθελε πολύ να πάρει μέρος στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Βερολίνου με την Ελληνική Εθνική Ομάδα. Στους Πανελλήνιους, ο Κυριακίδης, κοκαλιάρης και αγχωμένος κέρδισε την κούρσα των 5 χλμ, με χρόνο 16:12. Διπλός θρίαμβος με τη νίκη του στα 10 χλμ. με 34:53. Έτσι, ο Σίμιτσεκ

αποφάσισε να τον προπονήσει ο ίδιος, κάνοντας τον πρωταθλητή όχι μόνο για την Ελλάδα, αλλά για τις Βαλκανικές χώρες και τους Ολυμπιακούς του Βερολίνου το 1936. Η νίκη του Κυριακίδη χάλασε την πρωτιά στην Ελλάδα. Τώρα, κρατώντας το κλαδί ελιάς στο χέρι του, χαμογέλασε πλατιά. Η Κύπρος του φαινόταν πολύ μακρινή. Έκλαψε από την υποδοχή όταν είδε τον κόσμο να ζητωκραυγάζει και να κουνά σημαίες. Τον συνεχάρηκαν ο Δήμαρχος και Υπουργός Παιδείας.

Λίγες μέρες μετά, είχε την ευκαιρία να φωτογραφηθεί με τον σπουδαίο Έλληνα δρομέα Σπύρο Λούη, πρωταθλητή και μαραθωνοδρόμο στους πρώτους σύγχρονους Ο.Α. του 1896. Ο νεαρός δρομέας, τον κοίταζε με δέος. Οι

5-6 Km every morning, and sometimes in the evening as well. A close friendship grew up between them and he worked eagerly as a servant at the doctor's house for two years. He sent his salary to his father with great pleasure. In January 1933 at the age of 23 he started training everyday. It was then that he took part in his first games, the 22nd Pan-Cypriot Games, in which he came first in the 5000 m., with time 17 minutes 28 seconds. He won the race of 10.000 m. with time 37:26'. "I do not like standing still" he said to his friends. He ran in the Pre-Balkan Games in Athens in 1933 where unfortunately he was not successful. He was overjoyed at setting foot in Athens and was full of awe. He stayed in a room at the basement of the Panathinaiko Stadium. He struck friendships with athletes and the coach Simitsek appreciated his rare character, which combined modesty, ambition, and obedience to other people's advice.

He returned to Cyprus disappointed. He started running 16-24 km a day and he informed Simitsek about this in writing. He had perceived the champion in him. He had plans about the Cypriot. Stelios wanted very much to take part in the Olympic Games in Berlin with the Greek team. In the Pan-Hellenic games Kyriakidis, skinny and under strain, won the race of 5 km with time 16:12; double triumph with his victory in the 10 km with time 34:53. So, Simitsek decided to train him himself, making a champion of him not only in Greece but in the Balkan and also in the Olympic Games in Berlin in 1936. Kyriakidis' victory won Greece the first place. Now holding an olive branch in his hands he smiled broadly. Cyprus seemed a long distance away. He cried at the reception held for him, when he saw people cheering and waving small flags. The Mayor and the Minister of Education congratulated him.

Some days later he had the chance to be photographed with the important Greek run-

*Ο Κυριακίδης νεαρός
προπονείται στη Λεμεσό (1933).
Kyriakidis at a young age,
training in Lemeso (1933).*

ner Spyros Louis, champion and marathon runner in the first contemporary Olympic Games in 1896. The young runner looked at him with awe. The two men had met in Marousi, where Louis worked as an Ambassador of Good Will for the town. 40 years had passed since when he had mesmerized the whole country with his victory. His wrinkles had not taken anything away from his charm. Louis embraced him tightly and then he stepped back, smiled, and said, "Welcome, my brave man. You remind me of

myself many years ago". Kyriakidis looked at him with respect and suddenly he leant and kissed his hand. This brought tears to Louis' eyes. "Sometime we will be your age too, granddad". Louis said in a low voice, "We Greeks are born to run. We will never stop." While Kyriakidis went on winning the first places in the Balkans, the Irish-American Johnny Kelly did the same in the U. S. A. There were many similarities between them and their paths were to cross.

δύο άνδρες είχαν συναντηθεί στο Μαρούσι, όπου ο Λούης εργαζόταν Πρέσβης καλής θελήσεως για την πόλη. Είχαν περάσει 40 χρόνια από τότε που είχε μαγέψει όλη τη χώρα με τη νίκη του. Οι ρυτίδες του δεν του είχαν στερήσει την γοητεία του. Ο Λούης τον αγκάλιασε σφιχτά, και μετά έκανε ένα βήμα πίσω, χαμογέλασε και είπε: "Καλώς την λεβεντιά. Μου θυμίζεις τον εαυτό μου πολλά χρόνια πριν". Ο Κυριακίδης τον κοίταξε με σεβασμό και ξαφνικά έσκυψε και φίλησε το χέρι του. Εκείνος βούρκωσε. "Κάποτε θα φτάσουμε κι εμείς στην ηλικία σου παππού". Ο Λούης είπε με σιγανή φωνή: "Εμείς οι Έλληνες γεννιόμαστε για να τρέχουμε. Δεν θα σταματήσουμε ποτέ". Ενώ ο Κυριακίδης συνέχιζε να σαρώνει τις πρώτες θέσεις τις πρώτες θέσεις στα Βαλκάνια, ο Ιρλανδοαμερικανός Τζόνι Κέλι κατακτούσε τις πρωτιές στις ΗΠΑ. Πολλές ομοιότητες ανάμεσά τους και οι δρόμοι τους έμελλε να διασταυρωθούν.

Το 1936 ο Κυριακίδης έλαβε μέρος στους Ολυμπιακούς του Βερολίνου. Ο Κέλι τον καλεί να πάει στην Βοστώνη. Ο Έλληνας αρχίζει να σκέφτεται την ιδέα.

Η καλή τύχη δεν περιμένει πολύ.

Ο ΣΕΓΑΣ αποφασίζει να στείλει τον Κυριακίδη στην Βοστώνη. Ο Κυριακίδης επικοινωνεί μέσω του Ελληνικού Προξενείου με τον Γεώργιο Δημητρακόπουλο, μέλος της Βουλής της Μασαχουσέτης, και έτσι δρομολογήθηκαν οι λεπτομέρειες που θα έφεραν τον Στέλιο στη Βοστώνη. Την ημέρα των Ο.Α. της Βοστώνης, όλα έχουν διοργανωθεί σύμφωνα με τα αρχαία Ελληνικά πρότυπα στην Αρχαία Ολυμπία. Η εκκίνηση σηματοδοτείται με την λέξη: "ΑΠΙΤΣΙ!" που στα Αρχαία Ελληνικά σημαίνει "ΦΥΓΕΤΕ". Ο δημοσιογράφος Νείσον παίρνοντας την πληροφορία από τον Δημητρακόπουλο για τον Κυριακίδη, αποκαλύπτει ότι ένας νεαρός Έλληνας μαραθωνοδρόμος έρχεται για να λάβει μέρος στον Μαραθώνιο της Βοστώνης, προσδίδοντας έτσι γνήσια ατμόσφαιρα μαραθωνίου στο γεγονός. Στα 28 του ο Κυριακίδης βρίσκεται στην ακμή του. Έχει φέρει μαζί του το στεφάνι από τα κλαδιά δάφνης που μάζεψε από το

βουνό λίγο έξω από την Αθήνα. Γρήγορα έγινε ο αγαπημένος των αθλητικογράφων και των φωτογράφων. "Ενας σύγχρονος Φειδιππίδης επισκέπτεται την περιοχή μας" έγραψαν οι εφημερίδες. Την ημέρα των αγώνων μετά από ατέλειωτο τρέξιμο, πλήγιασαν τα πόδια του και αναγκάστηκε να πάρει ταξί για να φτάσει στο σημείο τερματισμού με αποτέλεσμα να χάσει. Όλοι ένιωθαν δέος και απορία για τον άν-

Ο ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΗΣ ΤΗΣ ΒΟΣΤΩΝΗΣ

Ο ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ ΦΘΑΝΕ ΣΗΜΕΡΟΝ ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Το πλήρες πρόγραμμα της παλλαϊκής υποδοχής

Ο θριαμβευτής της Βοστώνης Κυριακίδης, φωτογραφούμενος μετά την πρώτη νίκη του εις τὸν Μαραθώνιον με τὸν παλαιὸν δρομέα Λούην, ὁ ὁποῖος—ὡς γνωστὸν—ὑπῆρξεν ὁ Ὀλυμπιονίκης τοῦ ἀγώνισματος τοῦ 1896.

Εἶπε ἀνεπίσημα ὁ ἐπισημοῦς ἀντιπρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν, ὁ ὁποῖος εἶπε ὅτι ὁ ἀγὼν ἔμελλε νὰ γίνῃ ἐπισημὸς ἀγὼν τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν. Ὁ ἀγὼν ἔμελλε νὰ γίνῃ ἐπισημὸς ἀγὼν τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν. Ὁ ἀγὼν ἔμελλε νὰ γίνῃ ἐπισημὸς ἀγὼν τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν.

Ὁ ἀγὼν ἔμελλε νὰ γίνῃ ἐπισημὸς ἀγὼν τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν. Ὁ ἀγὼν ἔμελλε νὰ γίνῃ ἐπισημὸς ἀγὼν τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν. Ὁ ἀγὼν ἔμελλε νὰ γίνῃ ἐπισημὸς ἀγὼν τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν.

Ὁ ἀγὼν ἔμελλε νὰ γίνῃ ἐπισημὸς ἀγὼν τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν. Ὁ ἀγὼν ἔμελλε νὰ γίνῃ ἐπισημὸς ἀγὼν τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν. Ὁ ἀγὼν ἔμελλε νὰ γίνῃ ἐπισημὸς ἀγὼν τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν.

Ὁ ἀγὼν ἔμελλε νὰ γίνῃ ἐπισημὸς ἀγὼν τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν. Ὁ ἀγὼν ἔμελλε νὰ γίνῃ ἐπισημὸς ἀγὼν τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν. Ὁ ἀγὼν ἔμελλε νὰ γίνῃ ἐπισημὸς ἀγὼν τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν.

θρονο με το ήρεμο και αφοπλιστικό χαμόγελο. Τώρα ένας απογοητευμένος άνθρωπος μαζεύει τα πράγματά του για να επιστρέψει στην πατρίδα του. Πήρε μαζί του τα άρθρα που μιλούσαν για την ατιμωτική του ήττα.

Τα σύννεφα του πολέμου φθάνουν απειλητικά πάνω από την Ευρώπη. Μπαίνει στο γραφείο του Νείσον και με το πόδι μπανταρισμένο του λέει ντροπαλά: "Μια μέρα θα επιστρέψω και μπορεί να κερδίσω τον μαραθώνιο σας" και το χαμόγελό του ζωήρεψε λιγάκι. Επέστρεψε στην Αθήνα, το τρέξιμο δεν ήταν

In 1936 Kyriakidis took part in the Olympic Games in Berlin. Kelly invites him to Boston. The Greek starts thinking about it.

Good luck did not wait for long.

SEGAS (Association of Greek Gymnastics Sports Clubs) decide to send Kyriakidis to Boston. Kyriakidis communicates through the

Marathon in Boston, lending thus a genuine marathon atmosphere to the event. In his 28th year Kyriakidis is in his heyday. He has brought with him the laurel crown he had made with laurels he had gathered on a hill a small distance outside Athens. He soon became the sports editors and photographers' favourite athlete. "A modern Fidippidis is visiting our parts" the newspapers read. On the day of the

*Στους ώμους των συναθλητών του μετά τη νίκη του στο μαραθόνιο των Βαλκανικών αγώνων (1934).
On the shoulders of his fellow athletes after his victory at the Balkan marathon (1934).*

*Φωτογραφία με το Σπύρο Λούη (1934).
Photograph with Spyro Loui (1934).*

Greek Consulate with Georgios Dimitrakopoulos, member of the Massachusetts House, and so the procedures which would bring Stelios to Boston were put under way. On the day of the Olympic Games in Boston everything had been organized in the model of ancient Greek Olympia. The start is signalled with the word, "ΑΠΙΤΣ!" which means "GO" in ancient Greek. The journalist Neyson having taken the information about Kyriakidis from Dimitrakopoulos reveals that a young Greek marathon runner is coming to take part in the

games after having run endlessly his feet got sore and was forced to take a taxi to reach the finish point and he lost as a result. Everyone was filled with awe for the man with the calm and disarming smile. Now a disappointed man collects his things to return home. He took with him the articles which were about his ignominious defeat.

The clouds of war gather threateningly over Europe. He gets into Neyson's office and with his foot in bandages he tells him shyly, "One day I'll come back and win your marathon" and

πλέον η μοναδική του αγάπη. Είχε αρραβωνιαστεί μια κοπέλα, την Φανουρία Μάινα, την οποία είχε γνωρίσει πολλά χρόνια πριν. Το Δεκέμβριο του 1938 κατατάσσεται στον στρατό, και υπηρετεί την θητεία του ως δεκανέας. Τα σύννεφα του πολέμου είναι πλέον ορατά στην Ευρώπη. Το 1936 μετά την κατασκευασμένη επιτυχία των Ο.Α. στο Βερολίνο, ο Χίτλερ δεν κρύβει τις υμπεριαλιστικές του προθέσεις. Ο Μουσολίνι εκφράζει απροκάλυπτα την μανία του για την κατάκτηση της Ελλάδας, έχοντας σύμφωνο τον Χίτλερ. Σαφνικά, πεθαίνει ο Γιάννης Κυριακίδης. Η στέγη μιας καλύβας, όπου είχε βρει καταφύγιο για να προστατευτεί από την καταιγίδα τον είχε καταπλακώσει. Γεμάτος θλίψη, επιστρέφει στην Κύπρο για να παρηγορήσει την μητέρα του. Η διεξαγωγή των αγώνων γίνεται τον Αύγουστο του 1939 όπου κέρδισε το πρωτάθλημα τρέχοντας την αυθεντική διαδρομή του Φειδιππίδη με χρόνο 2:52:07. Τον Σεπτέμβριο, με την εισβολή της Γερμανίας στην Πολωνία, ξεσπάει ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος. 26 Δεκεμβρίου 1939 ο σεμνός και αγαπητός σε όλους Κυριακίδης παντρεύεται την Φανουρία και νιώθει πλήρης με το τρέξιμο και ευτυχισμένο γάμο του. Τέλη Αυγούστου του 1940, στην Κων-

σταντινούπολη, λαμβάνει μέρος στον Μακεδόνιο της Τουρκίας. Έρχεται δεύτερος με 2:46:43. Τότε συνέβει το τραγικό. Ο Κυριακίδης και η Φανουρία σε μια βόλτα στην εξοχή, καθώς περπατούσαν στο δάσος, εκείνη πάτησε ένα σκουριασμένο σύρμα και έπαθε τέτανο. Πέθανε στις 14 Σεπτεμβρίου του 1940. Η Φανουρία ήταν έγκυος όταν πέθανε. Ο απαρηγόρητος Κυριακίδης, με τον θρήνο του ράγιζε τις πέτρες. Ήταν 30 χρονών, καταξιωμένος δρομέας, πνιγμένος στην θλίψη, δεν νοιαζόταν για τίποτα πια.

Αθήνα 1940-1944.

Έχοντας μείνει και πάλι μόνος του στρέφεται στο τρέξιμο που τον παρηγορεί. Στις 3.00 π.μ. της 28ης Οκτωβρίου του 1940, ο Ιταλός Πρόεδρος παραδίδει τελεσίγραφο στον Έλληνα πρωθυπουργό Ιωάννη Μεταξά. Ο Μεταξάς απαντά με το θρυλικό "ΟΧΙ" των προγόνων του. Την ίδια μέρα στις 6.30 π.μ., μόλις 3,5 ώρες αργότερα, δύο ιταλικές μεραρχίες πεζικού με 40000 άνδρες επιτίθενται στην Αλβανία και την Ελλάδα. Στις 27 Απριλίου του 1941 οι Γερ-

MOSCHATOS

Travel & Tourist Bureau

TSAMPICOS MOSCHATOS
DIRECTOR

16, Karpathou str. 85100 Rhodes - Greece

Tel. (0241) 22866, 23078, 30019, Telefax : (0241) 30563

e-mail : moschato@otenet.gr web-page : http : //users.otenet.gr ~ moschato/

H.A.T.T.A.

his face brightened up a bit. He returned to Athens, running was no longer his only love. He had been engaged to a girl, Fanouria Maina, who he had met some years ago. In December 1943 he enlists in the army and does his military service as corporal. The clouds of war are now visible over Greece. In 1936 after the made-up victory in the Olympic Games in Berlin Hitler no longer hides his imperialistic intentions. Mussolini expresses openly his mania to conquer Greece with Hitler agreeing. All of a sudden Yiannis Kyriakidis dies. He was crushed under the roof of a hut where he had taken shelter from a shower. Full of sorrow he goes back to Cyprus to console his mother. The games take place in August 1939 in which he won the championship following the authentic route of Fidippidis with time 2:52:07. In September, with the invasion of Germany to Poland, the Second World War breaks out. On December 26, 1939 the shy and loved by all Kyriakidis gets married to Fanouria and feels fulfilled with running and his happy marriage. End of August 1940, in Constantinople, he takes part in the Marathon in Turkey. He comes second with time 2:46:43. Then tragedy struck. As Kyriakidis and Fanouria were walking in the woods during a ramble in the countryside, she stepped on a rusty wire and had tetanus. She died on September 14, 1940. Fanouria was pregnant when she died. Kyriakidis, inconsolable, he could crack a rock with his wailing. He was 30 years old, acknowledged runner, drowned in sorrow, he no longer cared for anything.

Athens 1940-1944.

Having been left alone again he turns to running in which he finds solace. At 3:00 a.m. of October 28, 1940 the Italian ambassador delivers an ultimatum to the Greek Prime Minister Ioannis Metaxas. Metaxas answers with the legendary "NO" of his ancestors. On the same day at 6:30 a.m., only 3,5 hours later, two Italian infantry divisions of 40.000 men attack Albania and Greece. On April 27, 1941 the Germans raise swastika on Acropolis, the symbol of democracy. Kyriakidis goes on with his work, collecting the electricity bills door to door. One day at no 9 of Kehagia street in Filothei he sees a small girl cleaning the steps.

μανοί υψώνουν την σβάστικα πάνω στο σύμβολο της δημοκρατίας, την Ακρόπολη. Ο Κυριακίδης, συνεχίζει να κάνει την δουλειά του, εισπράττοντας τους λογαριασμούς της ηλεκτρικής εταιρείας πόρτα-πόρτα. Μια μέρα, στο νούμερο 9 της οδού Κεγαχιά στην Φιλοθέη βλέπει μια μικρόσωμη κοπέλα να καθαρίζει τα σκαλοπάτια της. Σταματά γοητευμένος από την ομορφιά της. Εκείνη τον κοιτάζει ντροπαλά. Ο Στέλιος, για πρώτη φορά μετά από τόσο καιρό, χαμογελά: "Μπράβο, κοπέλα μου, χαιρομαι που βλέπω κάποιον που ξέρει πώς να φροντίζει ένα σπιτικό". Πρόκειται για την Ιφιγένεια Κατσαρέλλου. Η καρδιά του αρχίζει να ανοίγει και πάλι. Την ίδια μέρα την ζητά σε γάμο από τον πατέρα της. Την αγκάλιασε και την φίλησε απαλά με κάθε επισημότητα. "Μας περιμένουν άσχημες μέρες", της είπε με θλιμμένο ύφος. Παντρεύτηκαν στις 28 Δεκεμβρίου 1941, σε μια λιτή τελετή στο πατρικό της. Ο Κυριακίδης είχε σταματήσει να τρέχει εδώ και δύο χρόνια. Είχε έρθει η ώρα να κάνει οικογένεια. Στην αρχή μένουν στο σπίτι της Φανουρίας, σύντομα όμως παραδίδει το σπίτι στους δικούς της και μετακομίζουν σε μια εξοχική κατοικία στο Χαλάνδρι που τους παραχώρησε ο ιδιοκτήτης, γιατί φοβόταν να μην του το επιτάξουν οι Γερμανοί. "Θα μου προσέχετε το σπίτι, για να γλυτώσω από αυτούς". Στην Αμερική, ο φίλος του Κέλι έτρεχε πάλι στον Μαραθώνιο της Βοστώνης, χωρίς να ξέρει τίποτα για αυτά που περνούσε ο φίλος του. Ο Κέλι, έχασε τη σύζυγό του Μαίρη το 1940 από την επάρατο νόσο. Βιώνει και αυτός το ίδιο είδος απώλειας που είχε βιώσει ο Κυριακίδης. 3 Νοεμβρίου του 1942 απέκτησαν το πρώτο τους παιδί, την Ελένη. Εκείνος, συλλαμβάνεται από τους Γερμανούς και φυλακίζεται μαζί με άλλους μπροστά στα μάτια της γυναίκας του και της θυγατέρας του. Αφέθηκε ελεύθερος όταν έδειξε τη Γερμανική ταυτότητα με τον αετό και τους 5 κρίκους των Ο.Α. και από κάτω geuting, October 1936, Olympiade Berlin, και από κάτω 2 υπογραφές, που έκαναν τον Γερμανό να παγώσει. Δρ Θιοντορ Λιουάλντ (Πρόεδρος της Γερμανικής Ολυμπιακής Επιτροπής του 1936) και Δρ Κάρλ Ντίεμ (Επικεφαλής της Οργανωτικής Επιτροπής). "Τι είναι αυτό;" ρώτησε ο αξιωματικός, παγωμένος από τον φόβο. "Είναι η ταυτότητα που είχα στους Ολυμπιακούς το 1936 στο Βερολίνο", απάντησε ο Κυριακίδης. "Έλαβα μέρος στον Μαραθώνιο" συμπλήρωσε κοφτά. "Αθλητής λοιπόν. Γιατί δεν μου το είπες απ' την αρχή; Πάρε τα ρούχα σου και φύ-

He stops enchanted by her beauty. She looks at him shyly. Stelios smiles, for the first time after a long time, "Well-done, my girl, I am glad to see someone who knows how to keep house". It is about Iphigenia Katsarellou. He starts feeling happy again. On the same day he asks for her hand in marriage from her father. He embraced her and kissed her softly with every formality. "Bad days are in store for us" he said sadly. They got married on December 28, 1941, in a plain ceremony in her parents' house. Kyriakidis had stopped running before two years. It was time for him to start a family. In the beginning they lived in Iphigenias' house but soon she gives it to her parents and they go to live in a country house in Halandri which was assigned to them by the owner who was afraid that the Germans might requisition it. "Look after my house so as to save it from them". In America, his friend Kelly ran again in the Marathon in Boston, without knowing anything about what his friend had gone through. Kelly lost his wife Mary in 1940, who died from the accursed disease. He experiences the same kind of loss as Kyriakidis. On November 3, 1942 they have their first child, Eleni. As for him, he gets arrested and imprisoned with other people before his wife's and daughter's very eyes. He was released when he showed his German identity with the eagle and his five rings from the Olympic Games and underneath geuting, October 1936, Olympiade Berlin, and underneath 2 signatures which made the German freeze. Dr Theodor Liouald (President of the German Olympic Committee 1936) and Dr Karl Diem (Head of the Organizing Committee), "What is this?" asked the officer, frozen with fear. "It is the identity I had at the Olympics in Berlin in 1936" answered Kyriakidis. "I took part in the Marathon" he added curtly. "An athlete, then. Why didn't you tell me from the beginning? Take your clothes and go". Radio emissions had ceased but Kyriakidis found a way to listen to the news on BBC and spread as much as he could to the people he met at work. At the beginning of 1944 Kyriakidis living in Athens cannot provide for his family. They have sold everything to buy food, suits, furniture etc and felt sad that the time was near when he would sell his trophies. "I can't part from them" he said to his wife. "I'll never be able to win such beautiful trophies again". October 12, 1944. 3,5 years after the entry of Nazis into Athens hundreds of Greek

γε". Τα ραδιόφωνα είχαν σφραγιστεί αλλά ο Κυριακίδης είχε βρει τον τρόπο να ακούει τα νέα από το BBC και μετέφερε όσα μπορούσε στους ανθρώπους που συναντούσε στην δουλειά του. Αρχή του 1944 και ο Κυριακίδης ζώντας στην Αθήνα, δεν καταφέρνει να θρέψει την οικογένειά του. Έχουν πουλήσει τα πάντα για την τροφή τους, κοστούμια, έπιπλα κλπ και στενοχωριόταν που ερχόταν η στιγμή να πουλήσει τα έπαθλά του. "Δεν μπορώ να τα αποχωριστώ" είπε στη σύζυγό του. "Ποτέ δεν θα μπορέσω να κερδίσω τόσο όμορφα έπαθλα". 12 Οκτωβρίου 1944. 3,5 χρόνια μετά την είσοδο των Ναζί στην Αθήνα, εκατοντάδες γαλανόλευκες κάνουν την εμφάνισή τους στα μπαλκόνια και στα παράθυρα και πλήθη συγκεντρώνονται να παρακολουθήσουν μια ομάδα Γερμανών να κατεβάζει τη σβάστικα. Τον Νοέμβριο, η οικογένεια μετακομίζει στη Φιλοθέη, στο πατρικό της Ιφιγένειας. Εκείνη, είναι πάλι έγκυος και πάει να ζήσει κοντά στους γονείς της.

Αθήνα 1944/Κύπρος/ Αθήνα/Βοστώνη 1946.

Ο Κυριακίδης σε ηλικία 35 ετών αναρωτιέται πως θα επιβιώσει η οικογένειά του από τον Εμφύλιο. Είχε να τρέξει πέντε χρόνια, από την Κων/πουλη. Ταλαιπωρημένος και κάπνιστος, αφοσιωμένος οικογενειάρχης και πατέρας, δεν έπινε, δεν κάπνιζε, και σκεφτόταν πως θα μεγαλώσει τα παιδιά του Ελένη και Δημήτρη και πώς θα κάνει ευτυχισμένη την γυναίκα του. Αγαπά την οικογένειά του και την μουσική και τώρα που έχει τελειώσει ο πόλεμος, αφήνει μονίμως το ραδιόφωνο στο δωμάτιό του ανοιχτό. Διατηρεί τη χριστιανική του πίστη, κοινωνεί συχνά και τον μαγεύει η εκκλησιαστική μουσική. Καθώς δεν έχει σπουδάσει, προσπαθεί να αναπληρώσει το κενό διαβάζοντας. Τον Απρίλιο, επιβιβάζεται με την οικογένειά του σε ένα καράβι που τους πηγαίνει στην Κύπρο. Σημειώνουμε εδώ ότι στο Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο 30000 Κύπριοι πολέμησαν στο πλευρό των Ελλήνων. Φτάνοντας στην Κύπρο, διαπιστώνει με έκπληξη πως ακόμα και ο πολυαγαπημένος πρωταθλητής του νησιού πρέπει να μείνει με την οικογένειά του στην καραντίνα για 40 μέρες. Στο διάστημα αυτό, ανακτά τις δυνάμεις του, λόγω της καλής διατροφής. Τρέχει ξυπόλητος στις παραλίες της Κύπρου, χαρούμενος που μπορεί να τρέχει στην άμμο, που

flags make their appearance on the balconies and the windows and the crowds gather to watch a group of Germans lower the swastika. In November the family moves to Filothei, to Ifigenia's parents' house. She is pregnant again and goes to live with her parents.

Athens 1944 / Cyprus / Athens / Boston 1946.

Kyriakidis at the age of 35 wonders how his family will get through the civil war. He hadn't run for five years, since Constantinople. Harassed and skinny, devoted father and family man, he didn't drink, he didn't smoke, and thought how to bring up his children Eleni and Dimitris and how to make his wife happy. He loves his family and music and now that the war is over he leaves the radio invariably on in his room. He keeps up his Christian faith, he often receives Holy Communion, and is enchanted by church music. As he was not educated he tries to fill the gap by reading. In April he embarks with his family on a ship going to Cyprus. We note here that in the Second World War 30,000 Cypriots fought alongside Greeks. On arriving in Cyprus he discovers with surprise that even the beloved champion of the island must remain in quarantine with his family for 40 days. During this period he recovers his strength due to his good diet. He runs barefoot along the shores of Cyprus, glad that he can run on the sand which helps his feet get strong. One evening, before the quarantine is over, he goes to his wife and tells her, "I'll start training in order to go to Boston, to run and win for Greece". She does not mind. He was glad and that sufficed. The visit to Stato, the village where he was born, was very moving. His mother was thrilled to see her grandchildren and his son, who was now famous all over the world. He enrolled in a gym in Lemesos to train himself. When his leave expires in September they return to Athens. "I want to go to Boston" he says to his wife. "If I go I'll win and so all the people will know what happened in Greece. I must do it, it is the dream of my life". "You are crazy!" she said to him. "You cannot run, you cannot win, you are hungry and not trained. You'll die halfway". She tried not to shed tears. The following day he went to his boss, Lesley Kemp. "Mr Kemp" he says hesitantly "I want to participate in the Marathon in

Boston. I am sure that I can win". Kemp looks at him puzzled. He saw before him the strong man who had failed in 1938. "Why Stelios?" he asks directly. "I've experienced all the trials of Greece, and I still see people dying in the streets". "What do you want from us?" "I have accommodation there but I need money for the trip" his heart beats heavily. "This will cost a lot of money" "Even up to one million drachmas". "Do you believe you can win?" "Yes, I believe so". "Stelios, you cannot manage on your salary and I know how sorry you feel that you have drunk part of your children's milk. I'll give you some more money to buy fruit and milk". Kemp said smiling, "The only thing I want is that you are among the first three. I'll cover your expenses, and I'll give you some more to bring back little presents for your family". The two men looked at each other in the eyes, Kyriakidis thanked and left. He worked every day and ran more than 160 km a week on hard ground to accustom his feet to it, but he had sworn to bring back to Greece fame, food and medicine. Simitsek started training him. Kyriakidis puzzled realizes that what he has undertaken is very tough. There is however a place where he can draw strength from: Thermopila. He goes there and imagines the battle of 480 BC when Leonidas with his 300 men manage to drive away the Persian army of Xerxes. He draws courage and strength and feels what the ancient Spartans felt. He would win or die. The beginning is half the battle. (Aristotle).

He started training laboriously on streets and mountains and ran 16-24 km every day during the chilly winter. He was getting accustomed to rough ground and he strengthened his heart and spirit. He ran alongside the train. The passengers and the passers-by applauded shouting,

"Run Stelios! You are an eagle!"

If I have won, he said to his wife, you will hear it on the BBC in the morning at 7. I would like you to hear my name.

April 5 New York

He would travel by air this time with TWA, the flight would last 56 hours because they would travel by stages (the first post-war flight) before finally landing in New York where Greek-American friends and co-athletes would wait for him.

βοηθά τα πόδια του να δυναμώσουν. Ένα βράδυ, πριν τελειώσει η καραντίνα, πλησιάζει την γυναίκα του και της λέει: "Θα αρχίσω προπονήσεις, για να πάω στη Βοστώνη, να τρέξω και να νικήσω, για την Ελλάδα". Εκείνη δεν δίνει σημασία. Ήταν χαρούμενος κι αυτό της έφτανε. Η επίσκεψη στο Στατό, το χωριό που γεννήθηκε, ήταν πολύ συγκινητική. Η μητέρα του ενθουσιάστηκε σαν είδε τα εγγόνια της και τον γιο της, που πλέον ήταν διάσημος σ' ολόκληρο τον κόσμο. Γράφεται σε γυμναστήριο στην Λεμεσό για να γυμνάζεται. Όταν τελείωσε η άδειά του τον Σεπτέμβριο επιστρέφουν στην Αθήνα. "Θέλω να πάω στη Βοστώνη" λέει στην γυναίκα του. "Αν πάω, θα νικήσω και έτσι όλος ο κόσμος θα μάθει τι έγινε στην Ελλάδα. Πρέπει να το κάνω, είναι το όνειρο της ζωής μου". "Είσαι τρελός!" του είπε. "Δεν μπορείς να τρέξεις, δεν μπορείς να νικήσεις, είσαι πεινασμένος και απροπόνητος. Θα πεθάνεις στη μέση του δρόμου". Προσπάθησε να μην αφήσει τα δάκρυα να κυλήσουν απ' τα μάτια της. Την άλλη μέρα πάει να δει το αφεντικό του Λέσλι Κεμπ. "Κύριε Κεμπ", του λέει διστακτικά, "θέλω να λάβω μέρος στο Μαραθώνιο της Βοστώνης. Είμαι σίγουρος πως μπορώ να νικήσω". Ο Κεμπ τον κοιτάζει απορημένος. Έβλεπε μπροστά το δυνατό άντρα που είχε αποτύχει το 1938. "Γιατί, Στέλιο;" τον ρωτάει ευθέως. "Έζησα τα δεινά της Ελλάδας, και ακόμα βλέπω τους ανθρώπους να πεθαίνουν στον δρόμο". "Τι θες από εμάς;". "Εκεί θα φιλοξενηθώ, αλλά χρειάζομαι χρήματα για το ταξίδι". Η καρδιά του χτυπά δυνατά. "Αυτό θα κοστίσει πολλά λεφτά. Ίσως και ένα εκατομμύριο δρχ.". "Πιστεύεις πως μπορείς να νικήσεις;". "Ναι το πιστεύω". "Στέλιο, ο μισθός δεν σας φθάνει και ξέρω πόσο λυπάσαι που ήπιες λίγο από το γάλα των παιδιών σου. Θα σας δώσω κάποια επιπλέον χρήματα για να αγοράσεις φρούτα και γάλα". Χαμογελώντας ο Κεμπ, του είπε: "Το μόνο που θέλω εγώ από εσένα είναι να τερματίσεις μέσα στους 3 πρώτους. Θα καλύψω τα έξοδά σου, και θα σου δώσω και λίγα περισσότερα να φέρεις την οικογένειά σου δωράκια". Οι δυο άντρες κοίταξαν ο ένας τον άλλον στα μάτια. Ο Κυριακίδης ευχαρίστησε κι έφυγε. Εργαζόταν καθημερινά και έτρεχε 160-και-χλμ την εβδομάδα και σε σκληρό έδαφος για να σκληραγωγηθούν τα πόδια του, αλλά είχε ορμιστεί να φέρει δόξα στην Ελλάδα, τρόφιμα και φάρμακα. Ο Σίμιτσεκ αρχίζει να τον προπονεί. Προβληματισμένος ο Κυριακίδης, συνειδητοποιεί ότι αυτό που έχει αναλάβει είναι πολύ δύσκολο. Ωστόσο υπάρχει ένας τρόπος α-

πό όπου μπορεί να αντλήσει δυνάμεις: Οι Θερμοπύλες. Πηγαίνει εκεί και φαντάζεται τη μάχη του 480 π.Χ. όταν ο Λεωνίδας με τους 300 καταφέρνουν να απωθήσουν τον Περσικό στρατό του Ξέρξη. Αντλεί θάρρος και δύναμη και νιώθει αυτό που ένιωθαν οι Αρχαίοι Σπαρτιάτες. Θα νικούσε ή θα πέθαινε. Η Αρχή είναι το ήμισυ του Παντός. (Αριστοτέλης).

Άρχισε τη σκληρή προπόνηση στους δρόμους και τα βουνά και έτρεχε 16-24χλμ καθημερινά μέσα στον παγωμένο χειμώνα. Εξοικειωνόταν με το σκληρό έδαφος και σκληραγωγούσε την καρδιά του και το πνεύμα του. Έτρεξε μαζί με το τραίνο και την ταχύτητά του. Οι επιβάτες και οι περαστικοί τον χειροκροτούσαν φωνάζοντάς του:

"Τρέξε Στέλιο ! Είσαι αητός !"

Αν έχω νικήσει είπε στην γυναίκα του θα το μάθεις από το BBC το πρωί στις 7. Θέλω να ακούσεις για μένα

5 Απριλίου ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Θα ταξίδευε αεροπορικώς αυτή τη φορά με την TWA, η πτήση θα διαρκούσε 56 ώρες γιατί έκαναν στάσεις (ήταν η πρώτη μεταπολεμική πτήση) πριν προσγειωθούν στη Νέα Υόρκη όπου τον περίμεναν Ελληνοαμερικανοί φίλοι του και συναθλητές του.

Θα έτρεχε για την Ελλάδα.

Φθάνοντας στη Βοστώνη δεν τον περίμεναν ούτε φωτογράφοι ούτε δημοσιογράφοι. Κανείς δεν περίμενε ότι ο Κυριακίδης θα μπορούσε να νικήσει.

ΝΙΚΗ. ΒΟΣΤΩΝΗ 8 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1946 Δευτέρα βράδυ

Είχαν μείνει μόνο δέκα ημέρες για την 50ή επέτειο του Μαραθωνίου της Βοστώνης.

Ο αθλητικογράφος - χρονογράφος Νείσον, καθόταν πίσω από το γραφείο του. Ξαφνικά ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα. Ο Νείσον σήκωσε το κεφάλι του: Ένας κάτισχνος άνδρας ήταν εκεί. Αυτόν τον άνθρωπο τον γνώριζε. "Είμαι ο Στυλιανός Κυριακίδης" του είπε καμαρωτά "Κι εσείς έχετε πάθει σοκ ; Δεν σας κατηγορώ. Πολύ λίγοι θα με αναγνώριζαν αυτή τη στιγμή". Ο Νείσον δεν μπορούσε να το πιστέψει. Αναγνώρισε το πρόσωπο του Κυριακίδη του "σύγχρονου Φειδιππίδη" που είχε τρέ-

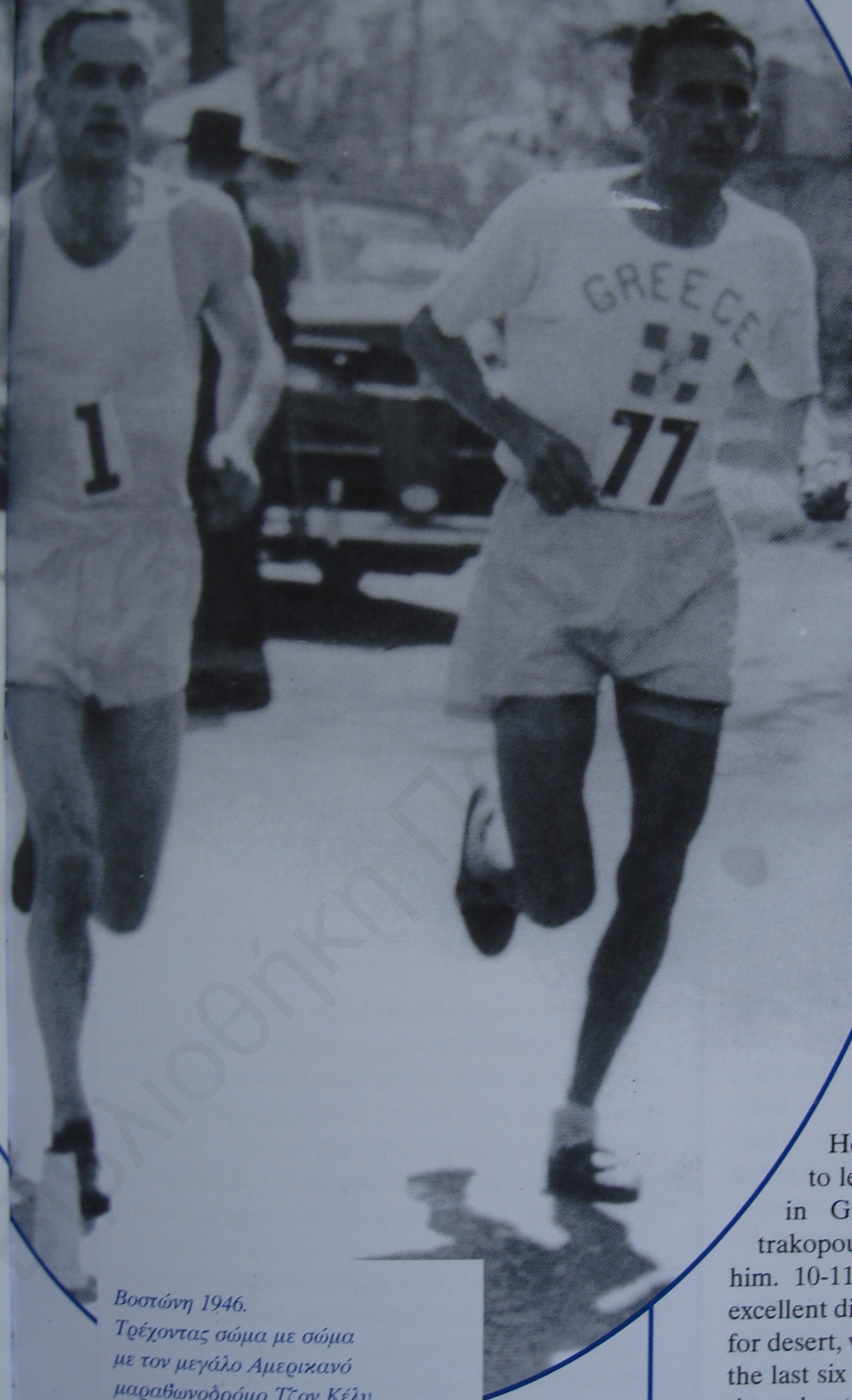
He would run for Greece.
On arriving in Boston neither photographs nor reporters waited for him. Nobody expected that Kyriakidis would win.

VICTORY. **8**, 1946 BOSTON APRIL Monday evening

Only 10 days were left for the 50th anniversary of the Marathon in Boston. .

The sports editor - columnist Neyson was sitting at his desk. Suddenly a knock was heard on the door. Neyson raised his head. A skinny man stood there. He knew this man. "I am Stylianos Kyriakidis" he said with pride. "And you are stunned? I am not blaming you. Few people would recognize me now". Neyson could not believe it. He recognized Kyriakidis' face, the face of "the modern Fidi-pidis" who had run to announce the victory against the Persians 2.500 years ago. Neyson asked him in worry, "Have you got the strength to run Stelios?" It was a question by a friend. Kyriakidis was long in answering. "I was given help by my company" he said. "They gave me rations to eat and train myself".

"I think I have enough strength". He had to come first for all the world to learn about the conditions prevailing in Greece. In the meantime Dimi-trakopoulos had a specific programme for him. 10-11 hours sleep a day together with excellent diet which had pork cutlets and steaks for desert, which Kyriakidis hadn't even seen in the last six years. He spoke on the WNAC station about the events in his country. "The Greeks who are the founders of the Olympics, regard the Marathon in Boston as important as the Olympics". "7 million people wait eagerly

Βοστώνη 1946.

*Τρέχοντας σώμα με σώμα
με τον μεγάλο Αμερικανό
μαραθωνοδρόμο Τζον Κέλυ.*

Boston 1946.

*Running side by side
with the great marathon runner
John Kelly.*

Ξει ν' αναγγείλει την νίκη εναντίον των Περωσών 2.500 χρόνια πριν. Ο Νείσον τον ρώτησε ανήσυχος : " Έχεις τη δύναμη να τρέξεις Στέλιο ;" Ήταν η ερώτηση ενός φίλου. Ο Κυριακίδης άργησε να απαντήσει. "Είχα βοήθεια από την εταιρεία μου" του είπε. "Μου έδιναν δελτία για να τρώω και να προπονούμαι."

"Νομίζω πως έχω αρκετή δύναμη". Έπρεπε να έρθει πρώτος για να μάθει όλος ο κόσμος την κατάσταση που επικρατούσε στην Ελλάδα. Στο μεταξύ ο Δημητρακόπουλος είχε για εκείνον συγκεκριμένο πρόγραμμα. Ύπνος 10-11 ώρες ημερησίως μαζί με μια άριστη διατροφή που τελειωνε με παιδάκια χοιρινά και μπριζόλες που είχε κάνει μαύρα μάτια να δει τα τελευταία έξι χρόνια. Μίλησε στο σταθμό WNAC για τα συμβάντα στην χώρα του. "Οι Έλληνες που είναι οι ιδρυτές των Ολυμπιακών Αγώνων, θεωρούν τον Μαραθώνιο της Βοστώνης εξίσου σημαντικό με τους ΟΑ". "7 εκατομμύρια άνθρωποι περιμένουν με ανυπομονησία τα αποτελέσματα αυτού του αγώνα". "Φέτος βέβαια περιμένουν να μάθουν σε ποια θέση θα τερματίσουν". Ο Κυριακίδης είχε πλέον εμπιστοσύνη στις δυνάμεις του παρά τη μετριοφροσύνη του. Ξέρω πως έχω απέναντί μου σπουδαίους αθλητές". "Αν τρέξεις θα πεθάνεις" του είπε ένας δημοσιογράφος. "Θα τρέξω κι ας πεθάνω" δήλωσε πως ο στόχος του ήταν να συγκεντρώσει τουλάχιστον \$250.000 για την Ελλάδα. Την άλλη μέρα ο Νείσον συγκινημένος έγραφε: "Έλληνας ελπίζει για Κάτι παραπάνω από την πρώτη θέση στον Μαραθώνιο - βοήθεια για τη Χώρα του."

Ο Κυριακίδης είχε φέρει ένα δάφνινο στεφάνι από την Ελλάδα για τον νικητή. Το 1945 ο Δημητρακόπουλος έστεψε τον Τόνι Κέλι. "Αυτή τη φορά ελπίζω πως εγώ θα είμαι ο τυχερός που θα στεφανώσει ο τυχερός μου φίλος." Ο Τρούμαν απευθύνει έκκληση στους Αμερικανούς να κάνουν θυσίες ώστε να λήξει η διατροφική κρίση όλων των εποχών. Τα αποθέματα σιταριού είναι περιορισμένα και θα μειώσουμε αυτήν την ποσότητα ακόμη περισσότερο. Η μέρα του Μαραθωνίου έφτασε. Ο Κυριακίδης μπήκε στο αυτοκίνητο, κάθισε στο πίσω κάθισμα κρατώντας το δάφνινο στεφάνι με το οποίο ο Δημητρακόπουλος θα στέψει τον

νικητή. Είχε διακοσμήσει το στεφάνι με γαλάζιες και λευκές κορδέλες, τα χρώματα της γαλανόλευκης. Μια ώρα μετά έφταναν στο

"Χαρακτήρας του ανθρώπου είναι ο δαίμονάς του". Ηράκλειτος

Βοστώνη 1946.
Πετώντας για τη νίκη.
Boston 1946.
Flying towards victory.

Κόπκικτον, το γραφικό χωριουδάκι της Νέας Αγγλίας 42 χλμ δυτικά της πόλης. Ο Κυριακίδης τώρα είχε το μυαλό του συγκεντρωμένο στον αγώνα. Στον πρώτο μεταπολεμικό Μαραθώνιο που γιόρταζε την πεντηκοστή επέτειό του, συμμετείχαν 102 δρομείς. Ο Κέλι και ο Κυριακίδης συναντήθηκαν συγκινημένοι ως παλιοί φίλοι.

500.000 άτομα βρίσκονται στο δρόμο κατά μήκος της μεγάλης διαδρομής. Επικρατεί συνωστισμός αλλά ιδανικές καιρικές συνθήκες. Στο λευκό φανελάκι του είχε τη λέξη Ελλάς κεντημένη στο χέρι στο κέντρο του στήθους του. Ακριβώς πιο κάτω σε έναν σταυρό υπήρχε το σύμβολο της φτερωτής θεάς Νίκης. Πιο κάτω το νούμερο 77. "Αυτός θα γίνει ο καλύτερος"

for the results of this race." "This year of course they wait to hear which place they will take." Kyriakidis had confidence now in his strength despite his modesty. I know I compete against first-rate athletes". "If you run you will die" a reporter told him. "I'll run and I do not care if I die". He declared that his aim was to collect at least \$ 250.000 for Greece. The following day Neyson moved wrote, "Greek hopes for Something more than coming first in the Marathon - for help for his Country".

Kyriakidis has brought a laurel crown from Greece for the winner. In 1945 Dimitrakopoulos had crowned Tony Kelly. "This time I hope it will be me the lucky man who my lucky friend will crown". Truman launches an appeal to the Americans to make sacrifices in order for the food crisis to end forever. The wheat supplies are limited and we will reduce this amount even further. The day of the Marathon came. Kyriakidis got in the car, sat on the back seat holding the laurel crown with which Dimitrakopoulos would crown the winner. He had decorated the crown with blue and white ribbons, the colours of

the Greek flag. One hour later they arrived at Copckinton, the picturesque village of New England 42 km to the west of the town. Kyriakidis was now concentrated on the game. 102 runners participated in the first post-war Marathon which celebrated its 50th anniversary. Kelly and Kyriakidis met, moved as good old friends.

500.000 people were in the street along the great route. There is tight jam of people but ideal weather conditions. On his white singlet there was the word Greece hand-embroidered in the middle of his chest. Right beneath it on a cross there was the symbol of the winged goddess Nike. Further lower number 77. "This will be the best athlete, not only of America and Greece but of all the world" said Dimitrakopoulos. At the starting line there were several doctors. The 102 runners had to pass through medical examination before running. When his turn came the doctor told him, "I am sorry you are in no condition to run" he was not minded to give him his permission to die. Kyriakidis was shocked. He had travelled 8000 km only to be told that he was in no condition to run a few minutes before the race. "You are skinny, if you run you will die" doctor told him. Then Dimitrakopoulos, who was beside him-

self, intervened and told him, "He is Greek, he has credentials from the athletic association of our country and Greece is responsible if anything happens to him. You cannot bar him from taking part in the race!" He looked like a Spartan ready to fight for Thermopylae. The doctor shrugged his shoulders. Dimitrakopoulos went near Kyriakidis and put a piece of paper in his hand. "There is something written on both its sides. "Read what is written on the one side now but do not read what is on the other side before you have reached the finishing line" he told his friend looking at him in the eyes. He took the laurel crown and went away. On the front part of the piece of paper the following phrase was written in Greek, "Either with it or on it": the phrase that the Spartans said when they gave their sons the shield before going to war. It means "Either with the shield or on the shield". When they returned they had to be either victors or glorious dead on it. The message for Kyriakidis was clear, "Victory or death".

"The character of a man is his genius" Heraclitus.

The shot for the start was heard. Kyriakidis felt the will for success rising in him. He ran for 7,000,000 people. A 10-year-old Greek-American boy appeared among the cars, who with great pride followed the Greek marathon runner. It was Michael Doukakis. The circulation was unbearable. The runners ran among cars and the spectators joined in actively with cheers. They had not covered even half the distance yet. And for the first time Canadian Koti caught up with Kyriakidis. The Greek kept looking at his watch to everyone's surprise and at that point he said what time it was to those who ran near him. He started overtaking each one of them. Those who disputed the victory were five, among them Stelios. Each of them had his people who shouted "Go on". There was none for Kyriakidis. The time had come to bridge the gap. Then something unexpected happened. A Greek put an orange in his hand. He saw Kelly 35 metres ahead of him. His enthusiasm and adrenaline helped him preserve all his energy. Both were determined and they went alongside along the last metres of the long distance. The radios on full blast broadcast the race. Kyriakidis' name was not often referred to. Gregory was 45 metres ahead of him. Kelly and Kyriakidis followed him like

τερος αθλητής, όχι μόνο της Αμερικής και της Ελλάδας αλλά παγκόσμιος" έλεγε ο Δημητρακόπουλος. Στη γραμμή εκκίνησης υπήρχαν αρκετοί γιατροί. Οι 102 δρομείς έπρεπε να περάσουν από ιατρική εξέταση πριν τρέξουν. Όταν ήρθε η σειρά του ο γιατρός του είπε: "Αυτάμια, δεν είστε σε θέση να τρέξετε", δεν ήταν διατεθειμένος να τον αφήσει να πεθάνει με την άδειά του. Ο Κυριακίδης σοκαρίστηκε. Είχε ταξιδέψει 8000χλμ για να του πουν λίγα λεπτά πριν τον αγώνα ότι δεν ήταν σε θέση να τρέξει. "Είστε κάτισχνος, αν τρέξετε θα πεθάνετε" του είπε ο γιατρός. Τότε επενέβη έξαλλος ο Δημητρακόπουλος λέγοντάς του: "είναι Έλληνας, έχει διαπιστευτήρια από τον αθλητικό σύλλογο της χώρας μας και η Ελλάδα είναι υπεύθυνη αν του συμβεί κάτι. Δεν μπορείς να τον αποκλείσεις από αυτόν τον αγώνα!" Έμοιαζε με Σπαρτιάτη έτοιμο να πολεμήσει για τις Θερμοπύλες. Ο γιατρός σήκωσε τους ώμους του. Ο Δημητρακόπουλος πλησίασε τον Κυριακίδη και του έβαλε στο χέρι ένα χαρτάκι. "Έχει κάτι γραμμένο και στις δύο πλευρές. Διάβασε την πρώτη πλευρά τώρα αλλά μη διαβάσεις το πίσω μέρος πριν φτάσεις στο τέρμα" του είπε κοιτάζοντας τον φίλο του στα μάτια. Πήρε το δάφνινο στεφάνι και απομακρύνθηκε. Το χαρτάκι στην εμπρός πλευρά έγραφε στα Ελληνικά: "Η ταν ή επίτας". Η φράση που έλεγαν οι Σπαρτιάτες όταν έδιναν στα παιδιά τους τις ασπίδες τους πριν πάνε στη μάχη. Σημαίνει "Η με αυτήν ή πάνω σε αυτήν". Έπρεπε να επιστρέψουν νικητές ή ένδοξοι νεκροί σε αυτές. Το μήνυμα για τον Κυριακίδη ήταν σαφές: "νίκη ή θάνατος"

Ακούστηκε η πιστολιά της εκκίνησης. Ο Κυριακίδης ένιωσε να φουντώνει μέσα του η θέληση για επιτυχία. Έτρεχε για 7.000.000 εκατομμύρια ανθρώπους. Ανάμεσα στα αυτοκίνητα εμφανίστηκε ένα 10χρονο αγόρι Ελληνοαμερικανόπουλο που με μεγάλη περηφάνια παρακολουθούσε τον Έλληνα μαραθωνοδρόμο. Ήταν ο Μάικλ Δουκάκης. Η κίνηση ήταν αφόρητη. Οι δρομείς έτρεχαν ανάμεσα στα αυτοκίνητα και οι θεατές συμμετείχαν ενεργά ζητωκραυγάζοντας. Δεν είχαν καλύψει ούτε τη μισή διαδρομή ακόμα. Και για πρώτη φορά ο Καναδός Κοτί, έφτασε τον Κυριακίδη. Ο Έλληνας κοιτιούσε το ρολόι του προς έκπληξη όλων και στο σημείο αυτό ανακοίνωσε τι ώρα ήταν σε εκείνους που έτρεχαν γύρω του. Άρχισε να τους περνάει έναν έναν. Αυτοί που διεκδικούσαν τη νίκη ήταν πέντε μεταξύ των οποί-

anything. There were only the three of them. Gregory, 40 years old then, although he was a formidable opponent, was left behind. Now there were only the two of them. Now the one was first and then the other, puffing and blowing, dripping with sweat. They ran side by side, their heart pounding. The message about Kyriakidis' victory started spreading by word of mouth, shyly at first then clearly, "The Greek".

He was like a robot. The hills of Newton looked like a wall. The two men had started feeling the pain and the burning due to the violent contraction of the muscles. The cheers from the crowd, "Come on, Johnny" "here comes the Greek" "Come on, Johnny". After all, the Marathon was American and Kelly the local hero. Then suddenly the voices, "The Greek!" "The Greek!" started spreading like a sound wave. At a distance of 5 kilometres there was the beginning of the final straight where the dignitaries and Dimitrakopoulos waited impatiently. Kelly came first from the Cleveland Circle and while the journalists were ready to say good-bye to the Greek, everything was reversed. Kyriakidis running like the wind was after a dream for a sacred aim more important than his life itself.

"The Greek approaches"

He ran for 7,000,000 people. He heard the Greeks shouting, "You are doing fine, you'll come second." "I'll come first!" An old Greek man who was deliberately got by Dimitrakopoulos to follow him like a guardian angel shouted to him in Greek like an Olympian god, "For Greece! For your children!" His sincere anguish gave a boost to Kyriakidis' moral. He became a Mercury. He got wings on his feet and during the last 3 kilometres before the finish he felt he ran for the gods. It was the Greek flag that led him. Acropolis, all lit up with torches which were burning near his house, his wife, his children who ate only peas, Simitsek's hard work, his boss, his compatriots with tears in the eyes. "Win for us, win for us."

A Greek-American tore the newspaper in small pieces scattered them on Kyriakidis shouting in Greek, "Say that they are flowers!" - it was unbelievable in Boston the Greek-Americans cheered for the Greek runner. Kyriakidis fought to save Greece. Suddenly he saw Kelly before him. A death sprint started - "The

Greek is approaching". 1,5 km before the finish Stylianos Kyriakidis caught up with Johnny Kelly. Kyriakidis' feet did not touch the ground, rather he flew away. Now he did 3 minutes per km. "Go on, Stelios," Neyson shouted, "Kelly is dead beat!" On entering the KENMOR Square he heard people shouting, "Cheers for Greece!" a cry which brought the Greeks together 120 years before when they started their struggle for independence from the Ottoman Empire. The closer he were to the finish the lighter he felt. People sang rhythmically. Then along the last meters Kyriakidis saw the flood of the people in charge, the politicians, the dignitaries and Dimitrakopoulos on his left jumping for joy and holding the laurel crown Stelios had brought from Greece. At the back of the crushed piece of paper Dimitrakopoulos had written, "We have won". It was the word Fidippidis had uttered. Mounted policemen of Boston escorted the glorious Greek winner together with a crowd which was delirious. They had all been informed through the newspapers and the radios about the aim of Kyriakidis' participation. Kyriakidis heard what the speaker was saying the last minutes before his finish. "Ladies and Gentlemen! He comes

from the country of Leonidas and his 300 men, from the country which said no to the axis powers in 1940". When he cut the tape he raised his hands high and cried out triumphantly a phrase which was heard at a distance 8.000 km "for Greece!"

Athens, 21 Easter, April 1, 1946

BBC broadcast "The Greek Stelios Kyriakidis finished first at the Marathon in Boston with time 2:29:27, world record for the 42 km" "I dedicate this crown to my son Dimitris" said Kyriakidis. "The race is over but my job has just started" he said and raised high the laurel crown. At Easter he went to the Cathedral of Boston where 3,000 believers gathered. He was holding a white candle and archimandrite Koukoulis approached him and said to the believers, "This time we will take the holy light from the candle of the great winner". After the Mass he went to Tom Pappas house who apart from being a businessman was also Head of the Greek Humanistic Aid. The following day he

ων και ο Στέλιος. Ο καθένας είχε τους δικούς του που του φώναζαν "προχώρα". Για τον Κυριακίδη δεν φώναζε κανείς. Ήρθε η στιγμή να γεφυρώσει το χάσμα. Τότε συνέβη κάτι απροσδόκητο: Ένας Έλληνας του έβαλε στο χέρι ένα πορτοκάλι. Είδε τον Κέλι να προηγείται 35 μέτρα. Ο ενθουσιασμός και η αδρεναλίνη του τον βοηθούσαν να διατηρεί όλη την ενέργειά του. Αποφασισμένοι και οι δυο συναγωνίζονταν στα τελευταία μέτρα της τεράστιας διαδρομής. Τα ραδιόφωνα στο διαπασών μετέδιδαν τον αγώνα. Το όνομα του Κυριακίδη δεν αναφερόταν συχνά. Ο Γκρέγκορι προηγείτο 45 μέτρα μπροστά. Το δίδυμο Κέλι-Κυριακίδης κυνηγούσε με μανία από πίσω. Είχαν μείνει οι τρεις τους. Ο Γκρέγκορι, 40 ετών τότε, αν και ήταν φοβερός αντίπαλος, εκτοπίστηκε. Τώρα είχαν μείνει οι δυο τους. Πρώτος μια ο ένας μια ο άλλος, βαριανασαίνοντας με τον ιδρώτα να σπάζει στα μάτια τους. Έτρεχαν δίπλα-δίπλα με την καρδιά τους να χτυπάει δυνατά. Το μήνυμα για τη νίκη του Κυριακίδη είχε αρχίσει να διαδίδεται από στόμα σε στόμα, δειλά και μετά καθαρά "ο Έλληνας!".

Έμοιαζε με ρομπότι. Οι λόφοι του Νιούτον έμοιαζαν με τοίχο. Οι δύο άντρες είχαν αρχίσει να νοιάθουν τον πόνο και το κάψιμο από τη βίαιη σύσπαση των μυών τους. Οι κραυγές από το πλήθος "Ελα Τζόνι" "έρχεται ο Έλληνας" "Ελα Τζόνι". Στο κάτω-κάτω ο Μαραθώνιος ήταν Αμερικανικός και ο Κέλι τοπικός ήρωας. Τότε ξαφνικά άρχισαν να εξαπλώνονται σαν ηχητικό κύμα "ο Έλληνας!" "ο Έλληνας!". Στα 5 περίπου χιλιόμετρα βρισκόταν η είσοδος της τελικής ευθείας όπου περίμεναν ανυπόμονα οι επίσημοι και ο Δημητρακόπουλος. Ο Κέλι βγήκε πρώτος από το Κλίβελαντ Σερκλ και ενώ οι δημοσιογράφοι ήταν έτοιμοι να πουν αντίο στον Έλληνα ανατράπηκαν όλα. Ο Κυριακίδης τρέχοντας σαν σίφουνας κυνηγούσε ένα όνειρο για έναν ιερό σκοπό πιο σημαντικό κι από την ίδια του την ζωή.

"Ο Έλληνας πλησιάζει"

Έτρεχε για 7.000.000 ανθρώπους. Ακουγε τους Έλληνες να του φωνάζουν "Τα πας καλά θα τερματίσεις δεύτερος" "Θα τερματίσω πρώτος!" Ένας ηλικιωμένος Έλληνας που είχε βάλει ο Δημητρακόπουλος, τον παρακολουθούσε φύλακας άγγελος του φώναζε Ελληνικά σαν Θεός του Ολύμπου "για την Ελλάδα! Για τα παιδιά σου!" Ο γνήσιος απαράγητος του ανα-

πέφωνε τον Κυριακίδη. Έγινε Εορτής. Έβγαλε φτερά στα πόδια του και στα τελευταία 3 χιλιόμετρα πριν το τέρμα ένιωθε πως έτρεχε για τους Θεούς. Ήταν η γαλανόλευκη σημαία που τον οδηγούσε. Η Ακρόπολη, ολόφοτη με πυρσούς που έκαιγαν κοντά στο σπεί του, η γυναίκα του, τα παιδιά του που έτρωγαν μόνο μπιζέλια, ο μόχθος του Σίμιτσεκ, ο εργοδότης του, οι συμπατριώτες του με δάκρυα στα μάτια: "Νόησε για εμάς, νίκησε για εμάς."

Ένας Ελληνοαμερικανός έσκισε την εφημερίδα σαν χαρτοπόλεμο και έρανε τον Κυριακίδη φωνάζοντας στα ελληνικά: "πες ότι είναι λουλούδια!" -ήταν απίστευτο μέσα στη Βοστώνη οι Ελληνοαμερικανοί ζοπωκρατούγαζαν για τον έλληνα δρομέα. Ο Κυριακίδης αγωνιζόταν να σώσει την Ελλάδα. Ξαφνικά είδε μπροστά του τον Κέλι. Ένα σπριντ θανάτου ξεκίνησε-"ο έλληνας πλησιάζει." 1,5 χλμ πριν τον τερματισμό ο Στυλιανός Κυριακίδης έφτασε τον Τζόνι Κέλι. Τα πόδια του Κυριακίδη δεν ακουμπούσαν στο έδαφος, απομακρυνόταν πετώντας. Τώρα έκανε τρία λεπτά το χλμ. "Προχώρα Στέλιο, φώναζε ο Νείσον, ο Κέλι ψόφησε!". Μπαίνοντας στην πλατεία KEN-MOR άκουσα να φωνάζουν: Ζήτω η Ελλάδα!" κραυγή συσπείρωσης 120 χρόνια πριν όταν οι Έλληνες ξεκίνησαν τον αγώνα της ανεξαρτησίας από την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Όσο πλησίαζε στο τέρμα ένιωθε πιο ελαφρύς. Ο κόσμος τραγουδούσε ρυθμικά. Τότε τελευταία μέτρα ο Κυριακίδης αντίκρουσε την κοσμοπλημμύρα από τους υπεύθυνους, τους πολιτικούς, τους επισήμους και τον Δημητρακόπουλο στα αριστερά του να χοροπηδά από την χαρά του κρατώντας το δάφνινο στεφάνι που είχε φέρει ο Στέλιος από την Ελλάδα. Στο πίσω μέρος του τσαλακωμένου χαρτιού ο Δημητρακόπουλος είχε γράψει: "Νενικήκαμεν". Ήταν η λέξη που είχε αναφωνήσει ο Φειδιππίδης. Έφιπποι αστυνομικοί της Βοστώνης συνόδευαν τον ένδοξο έλληνα νικητή με ένα πλήθος που παραληρούσε. Είχαν ενημερωθεί όλοι από εφημερίδες και ραδιόφωνα για το σκοπό της συμμετοχής του Κυριακίδη. Ο Κυριακίδης άκουσε αυτά που έλεγε ο εκφωνητής τα τελευταία δευτερόλεπτα πριν τερματίσει. "Κυρίες και κύριοι! Έρχεται από τη χώρα του Λεωνίδα και των 300, από τη χώρα που το 1940 είπε όχι στις δυνάμεις του άξονα". Όταν έκοψε το κόκκινο νήμα τερματίζοντας, σήκωσε τα χέρια του ψηλά και φώναξε θριαμβευτικά μία φράση που ακούστηκε σε απόσταση 8.000 χλμ "για την Ελλάδα!"

went to all the newspapers, "I expect the Greek in America and other Americans to help in the fund-raising so that I will be able to offer food and medicine to my compatriots".

The Prime Minister K. Tsaldaris sent him a telegram. Kyriakidis was put at the disposition of AHEPA (American-Hellenic Educational Progressive Association) and of the Committee of Help for Greece. He said, "I want to go back to my country with a ship full of food, milk, and medicines, and athletic equipment for the young people". He worked towards this aim from 9 in the morning to 11 in the evening. He banged his hand on the table and said, "Is there nothing there?" He went to the radio stations and said, "I am charged by the Greeks with the task of thanking the American soldiers for their contribution to my country's liberation". He delivered talks in many cities and towns of Massachusetts. He then went to New York. It seems that he had been informed that a ship had already set sail for Greece with a cargo of 5,500 pairs of shoes, 1000 tins of concentrated sugar-enriched milk, 100 suits and refrigerators that the Greek electrical company Power had ordered. He supervised the loading of the ship which belonged to Greek ship-owners. It was a moving moment. It was the fulfillment of the aim he had come to Boston with.

Athens, May 23, 1946

He traveled on the American plane Acropolis. Hundreds of people had gathered to welcome him waving flags. His family, members of SEGAS (Association of Greek Gymnastics Athletic Clubs), officials, Kemp, Simitsek and crowds of reporters. He got on a convertible Rolls Royce with his wife, which had been sent by the king. The crowd threw flowers and cheered, "Worthy! Worthy!" The people were so many that it took six hours to get to the centre of Athens. At the monument of the Unknown Soldier he got off the car, he took the laurel crown from his neck and deposited it in front of the monument in silence. He prayed while the crowd sang the national anthem. Then he went to the governmental offices where he was received by the Prime Minister K. Tsaldaris, "I wish you to continue your patriotic deeds as you have done till today". After that he was decorated at the Town Hall and was awarded a distinction. That night Acropolis

21 Αθήνα, Πάσχα, Απριλίου 1946

Το BBC μετέδωσε "Ο Έλληνας Στέλιος Κυριακίδης τερμάτισε πρώτος στον Μαραθώνιο της Βοστώνης με 2:29:27, ρεκόρ παγκόσμιο για τα 42 χλμ" " Αυτό το στεφάνι το αφιερώνω στο γιο μου Δημήτρη" είπε ο Κυριακίδης. "Ο αγώνας τελειώ-

σε αλλά η δική μου δουλειά μόλις αρχίζει" είτε και σήκωσε ψηλά το δάφνινο στεφάνι. Την Ανάσταση πήγε στον καθεδρικό Ναό της Βοστώνης όπου συγκεντρώθηκαν 3000 πιστοί. Κρατούσε λευκή λαμπάδα και ο αρχιμανδρίτης Κουκούλης τον πλησίασε και είπε στους πιστούς: "Αυτή τη φορά θα πάρουμε άγιο φως από την λαμπάδα του μεγάλου νικητή". Μετά την εκκλησία πήγε στο σπίτι του Τομ Πάππας που εκτός από επιχειρηματίας ήταν και επικεφαλής της Ελληνικής Αν-

*Βοστώνη 1946. Τερματισμός.
Boston 1946. Finish.*

θρωπιστικής Βοήθειας. Την άλλη μέρα πήγε σε όλες της εφημερίδες: "Περιμένω από τον Έλληνα της Αμερικής αλλά και από άλλους Αμερικανούς να βοηθήσουν στον έρανο ώστε να προσφέρω τρόφιμα και φάρμακα στους πατριώτες μου".

Ο πρωθυπουργός Κ. Τσαλδάρης του έστειλε τηλεγράφημα. Ο Κυριακίδης τέθηκε στη διάθεση της ΑΧΕΠΑ και της Επιτροπής Βοήθειας της Ελλάδας. Έλεγε: "Θέλω να επιστρέψω στην πατρίδα με ένα καράβι γεμάτο τρόφιμα, γάλα και φάρμακα και αθλητικό εξοπλισμό για τους νέους." Εργαζόταν προς αυτήν την κατεύθυνση από τις 9 το πρωί έως τις 11 το βράδυ. Χτύπαγε το χέρι του

στο τραπέζι και του έλεγε: "Δεν υπάρχει τίποτα εκεί?"

Πήγαινε στους ραδιοφωνικούς σταθμούς και έλεγε:

"Οι Έλληνες μου ανέθεσαν να ευχαριστήσω τους Αμερικανούς στρατιώτες για την συμμετοχή τους στην απελευθέρωση της χώρας μου".

Μίλησε σε πολλές πόλεις και κωμοπόλεις της Μασαχουσέτης. Μετά πήγε στη Νέα Υόρκη. Φαίνεται πληροφορήθηκε ότι ένα πλοίο είχε φύγει ήδη για την Ελλάδα φορτωμένο με 5.500 ζεύγη παπουτσιών, 1.000 κούτες κονσέρβες ζαχαρούχου γάλακτος, 100 κοστούμια και μονάδες ψύξης που είχε παραγγείλει η ηλεκτρική εταιρεία Ελλάδος η Power. Επέβλεψε την φόρτωση των πλοίων που ανήκαν σε Έλληνες πλοιοκτήτες. Ήταν μια συγκινητική στιγμή. Ήταν η εκπλήρωση του σκοπού για τον οποίο είχε έρθει στην Βοστώνη.

Πανηγυρική υποδοχή στην Αθήνα, Μάιος 1946.

Η πομπή έχει φτάσει στην είσοδο της πόλης των Αθηνών.

Festive welcome in Athens, May 1946. The parade spreads till the entrance of the town of Athens.

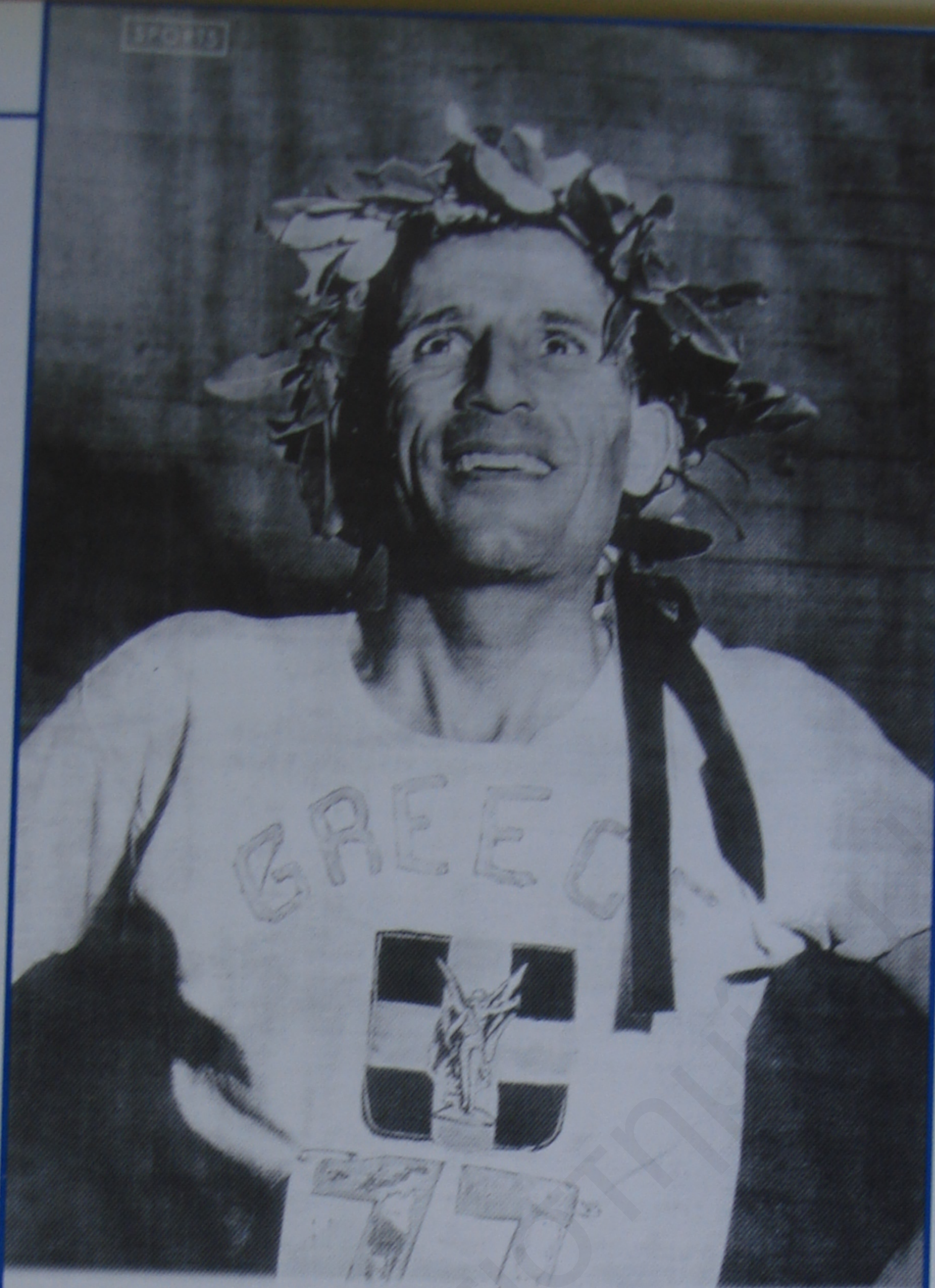
International Olympic Academy at the International Symposium of Rotary and in 1962 by the then government.

On December 10, 1987, on his son Dimitris' birthday, Stylianos Kyriakidis died from bone cancer. He was 77 years old, the same number that was written on his singlet in Boston, which he thought of as his lucky number. Six

months after his death "kyriakidia" was established. It is celebrated every year. In 1993 the unveiling of his bust took place at the park of Filothei. Kyriakidis had realized his dream. On October 27, 2002 on the occasion of the inauguration ceremony of the Bissel Library in the American College Anatolia the life and activities of the hero Greek marathon runner Stylianos Kyriakidis were presented. Since 17-10-2001 there is a permanent exhibition in Boston under the title "Stylianos Kyriakidis, running for humanity" which describes in detail the Athletic victory and the social work he offered to Greece with the help which he obtained from the U. S. A. which was called "KYRIAKIDIS PACKAGE".

Αθήνα, 23 Μαΐου, 1946

Ταξίδεψε με το αμερικανικό αεροσκάφος Ακρόπολις. Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι είχαν συγκεντρωθεί να τον καλωσορίσουν κουνώντας σημαίες. Η οικογένειά του, μέλη του ΣΕΓΑΣ, αξιωματούχοι, ο Κεμπ, ο Σίμιτσεκ και πλήθος δημοσιογράφων. Επιβιβάστηκε μαζί με την γυναίκα του σε μια ανοιχτή Ρολς Ρόις που είχε σταλεί από το βασιλιά. Ο κόσμος πετούσε λουλούδια και κραύγαζε: "Άξιος! Άξιος!". Η κοσμοσυρροή ήταν τέτοια που χρειά-

Φωτογραφία μετά τη νίκη της Βοστώνης. Περιοδικό Life, Απρίλιος 1946. Ευχές του Τζόν Κέλυ το 1997. Photograph after the victory of Boston. Life magazine, April 1946. Best wishes from John Kelly in 1997.

Best Wishes to the Kyriaki des Family from "Johnny" Kelly 1997

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Αποσπάσματα, συνεντεύξεις και φωτογραφικό υλικό από τις εφημερίδες: Αθλητική Ηχώ, Σεπτέμβριος 1934, Ακρόπολις, Μάιος 1946, Ατλαντίς, Μάιος 1946, Ελεύθερη Ελλάδα, Μάιος 1946, Ελευθερία, Μάιος 1946, Ελεύθερος, Μάιος 1946, Εμπρός, Μάιος 1946, Καθημερινή, Μάιος 1946, Κυπριακός Τύπος 1997, Μάχη, Μάιος 1946, Μηνιαία ΕλληνοΑμερικανική, Φεβρουάριος 1997, Ιούλιος-Αύγουστος 1997, Πρωινή. Οκτώβριος 1934, Τα Νέα, Μάιος 1946, Νοέμβριος 1982.
- "Η Θέση του Ελληνικού Στρατού." Ζάππειο Μέγαρο Αθήνας, 1968.
- Ετήσιος Απολογισμός του Κυπριακού Αθλητισμού, 1979.
- Καρανικόλας Γεώργιος, Αμυαλοσύνη: Εθνικές Συμφορές. Αθήνα: Εκδόσεις για το Θουκυδίδη, 1985.

- Κύρρις, Κώστας, Η ιστορία της Κύπρου. Λευκωσία, Κύπρος: Εκδόσεις Λαμπούσα, 1996.
- ΣΕΓΑΣ, Δεκέμβριος 1987, Νο 6. Τραϊφόρος, Μίμης, Σοφία Βέμπο.

ΞΕΝΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Newspapers: Associated Press, Boston Evening American, Boston Globe, Boston Herald, Boston Sunday Advertiser, Boston Sunday Post, Boston Traveler, Life, New York Times, Runners' World, Standard Times.
- Boston Marathon: 100 Years of Blood, Sweat and Cheers. Chicago: Triumph Books, 1997.
- Daley, Frank, Greece: Gallant, Glorious. Haverhill, Mass: Record Publishing, 1941.

σθηκαν έξι ώρες να φτάσουν στο κέντρο της Αθήνας. Στο μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη, βγήκε από το αυτοκίνητο, έβγαλε το δάφνινο στεφάνι που φορούσε στο λαιμό του, γονάτισε και το εναπόθεσε σιωπηλά. Προσευχήθηκε ενώ το πλήθος έψελνε τον εθνικό ύμνο. Μετά πήγε στα κυβερνητικά γραφεία όπου τον υποδέχθηκε ο Πρωθυπουργός Κ. Τσαλδάρης: "Σου εύχομαι να συνεχίσεις τις πατριωτικές σου πράξεις όπως έχεις κάνει μέχρι σήμερα". Μετά στο δημαρχείο τον παρασημοφόρησαν και του παρέδωσαν αριστείο. Εκείνο το βράδυ η Ακρόπολη φωταγωγήθηκε για πρώτη φορά μετά τον πόλεμο. Την επομένη η ίδια ιστορία συνεχίστηκε στον Πειραιά. Μόλις έφτασε το πρώτο πλοίο ο Κυριακίδης με την κα Τσαλδάρη άρχισαν να μοιράζουν ρούχα και παπούτσια σε απόρους, φοιτητές και εξαθλιωμένους ανθρώπους. Η βοήθεια συνέχιζε να έρχεται και να μοιράζεται. Εκείνος έγινε υπεύθυνος διοργάνωσης αγώνων στίβου και είχε αποκτήσει άλλο ένα παιδί, την Μαρία. Το 1956 με την βοήθεια των προσκόπων όπου ήταν και ο γιος του Δημήτρη έχτισε στη Φιλοθέη ένα αθλητικό συγκρότημα. Το κέντρο αυτό έχει το όνομά του. Τιμήθηκε από τη Διεθνή Ολυμπιακή

Ακαδημία στο Διεθνές Συμπόσιο των Rotary και το 1962 από την τότε κυβέρνηση με το Χρυσό Σταυρό του Τάγματος του Φοίνικος η ύψιστη τιμή για Έλληνα πολίτη.

Στις 10 Δεκεμβρίου του 1987 ημέρα των γενεθλίων του γιου του Δημήτρη ο Στυλιανός Κυριακίδης πέθανε από καρκίνο των οστών. Ήταν 77 ετών, ο ίδιος αριθμός που ήταν γραμμένος πάνω στο φανελάκι του στην Βοστώνη, που τον θεωρούσε τυχερό. Έξι μήνες μετά τον θάνατό του ιδρύθηκαν τα "Κυριακίδια". Εορτάζονται κάθε χρόνο. Το 1993 έγιναν τα αποκαλυπτήρια της προτομής του Κυριακίδη στο πάρκο της Φιλοθέης. Ο Κυριακίδης είχε πραγματοποιήσει το όραμά του. Στις 27 Οκτωβρίου 2002 ημέρα Κυριακή με αφορμή την τελετή εγκαινίων της Βιβλιοθήκης Bissel στο Αμερικανικό Κολέγιο Anatolia παρουσιάστηκε η ζωή και η δράση του ηρωϊκού Έλληνα μαραθωνοδρόμου Στυλιανού Κυριακίδη. Από τις 17/10/2001 λειτουργεί μόνιμη έκθεση στη Βοστώνη με θέμα "Στυλιανός Κυριακίδης, τρέχοντας για την ανθρωπότητα" που εξιστορεί την Αθλητική νίκη και το κοινωνικό έργο που προσέφερε στην Ελλάδα με την βοήθεια που εξασφάλισε από τις Η.Π.Α. που ονομάστηκε "ΠΑΚΕΤΟ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ".

TOURS

RANGE OF SERVICES Provided by Solmar Tours S.A.

1. Hotel and apartment reservations: All over Greece, for individuals and groups, travelling by :charter flight, scheduled flight, cruise boat (stop over), ferry, and/or (fly & drive) car.
2. Groups and Incentives: We are specialized in planning, organization and operation of religious, botany, archaeological, cultural and walking groups, incentives and seminars, with stay in one hotel or with round trips all over Crete
3. Conferences/Congresses, Meetings and Seminars: We reserve hotel accommodations and do all organization and arrangements for conferences/congresses, meetings and seminar rooms, workshops etc.
4. Car hire all over Crete island: Delivery and collection at all airports and hotels. Fly & drive, and jeep safari programmes from 1 to 7 days.
5. Cruises: Specialised on the handling of cruise ship's shore excursions, as well as sales for 1 , 3 , 4 and 7 day cruises around the Greek islands, with stop-over possibility.
6. Ferries services
7. (Air)port assistance: On arrival and departure at port or airport.
8. Transfers: We arrange transfer by taxi(Mercedes air conditioned) or coach (last model Setra and Mercedes 404) all over Crete. With our own company UNION , the largest fleet on Crete (32 coaches in all sizes from 11 to 72 seats).
9. Excursions: Organized and/or private excursions by coach, car, taxi, bike, jeep and boat, half day, full day or night tours for one or any number of clients. Accompanied with professional licensed guides speaking all modern west European languages for visiting archaeological, historical and religious sites and conducted with tour leaders on non classical (archaeological, historical, religious)tours.

8, BEAUFORT STREET
GR 712 02 HERAKLION,
PO BOX 1211 GR 711 10

TEL.: +302 810 307200 TELEFAX: +302 810 245125

E-MAIL:solmar@omilos.gr

URL:http://www.omilos.gr